

Казки про найцінніше

Як солдат сповідався

Як солдат сповідався
Прийшов один солдат до попа. Входить він до кухні, дивиться: а там вариться шмат солонини в горосі. Солдат борше до баняка та й витягнув солонину. Відтак пішов до покою, дивиться, а там лежить хутро із вовків. Він бере хутро на плечі та й уже хоче втікати. Але дивиться, а коло образа святого Миколая на клинку — шапочка. Зняв ще й шапочку та й утік.

Але на дорозі подумав собі так: «Дуже я попушку спониважив і обікрвав, то треба піти до сповіді». І пішов солдат до церкви. Як прийшов до церкви, вкляк перед попушкою. А попушка йому каже:

— Які гріхи сотворив, хаджай?

— Скажу попушці по правді, що я такі гріхи сотворив:

вийняв з попового гороху свиню.

— А то добре,— каже попушка,— то так належиться. Ну, а далі що сотворив?

— Я відігнав від попушки вовків.

— І то добре,— каже попушка.— То так належиться, аби ближнього порятувати. А далі що согрішив?

— Перед святим Миколаєм зняв шапочку.

— Ну, і то добре, бо так належиться. А солдат, коли сповідався, то витяг у попа з кишені чотири рублі і табакерку. Попушка каже:

— Ну, може, ще маєш які гріхи?

— Ні, я вже не пам'ятаю більше жодних гріхів.

— А може, ти маєш який гріх, то встидаєшся казати. Я нікому не скажу, не бійся! Ми такий маємо приказ: якби котрий попушка розкрив чужі гріхи, то би йому язик урізали.

І дав попушка солдатові розгрішення, а солдат дав попушці рубля за сповідь і став на службу божу.

Вже попри святім причастю попушка мацає до кишені за табакеркою, аби табаки зажити, а табакерки нема. А він зараз скричав на солдата і показує пальцями попід ніс, що потребує табаки зажити. А солдат виставив язик і ніби пальцем ріже та й каже: «Не! Не! Бо втнуть язик». Більше попушка нічого не впоминав, лиш пошукав у кишені, де були рублі та й табакерка, а тепер уже нема, лиш той рубель, що солдат дав за сповідь.

Прийшов попушка з церкви додому, а жінка зачала йому казати, що пропала солонина і хутро з вовків, і шапочка сперед святого Миколая. Але попушка каже:

— Цить, я вже знаю, котрий забрав. Він мене і в церкві обікрвав, а тепер мовчи, бо він уже висповідався.